

6. novembra 2011

Oficiálny článok v médiách:

Suchý vrch cez Capárku aj s blúdením

Nielen október ale aj doterajší november nám nadelil pekné babie leto, ktoré milovníci prírody čo najviac využívajú na pohyb na čerstvom vzduchu. Tak tomu bolo aj v nedeľu 6. novembra, kedy na tradičný hviezdicový výstup na Suchý vrch v Strážovských vrchoch prišlo takmer osemsto účastníkov. V poradí niečo nad sedemsto okolo poludnia sa do prezenčnej listiny podpisovali aj turisti z Javora Bošany, Kamaráta Partizánske a Horňana Práznovce, ktorých spája spoločná regionálna rada Klubu slovenských turistov (KST). Organizátori z KST Bánovce nad Bebravou aj tentoraz pripravili priamo na hrebeni, v sedle pod Čiernym vrchom kotle gulášu, obrovské množstvo kvalitných domácich pečených klobás a ďalšie občerstvenie...

Akcia po 14. rokoch nadobúda nadregionálne rozmery, veď na prezenčkách sme našli desiatky miest zo všetkých kútov Slovenska. Najviac však bolo domácich. Dlhoročný predseda a zakladateľ bánovského KST Marián Chovanec, dnes aj na poste primátora mesta, môže byť právom hrdý na svojich členov a to nielen na ich obetavosť pri samotnej organizácii tohto megapodujatia. Na tento 1028 metrový kopec stúpalo totiž aj množstvo mladých bánovských rodín s malými deťmi v nosidle. Takýchto „nosičov“, mamičiek i oteckov, sme narátali dve desiatky!

Turistikovanie hrebeňom s prekrásnymi výhľadmi malo jedinú jednu chybu – tí čo sa vybrali z vrcholu „Sucháča“ cez Capárku do Závady, poblúdili. V tretine zostupovej trasy totiž zmizli turistické zelené značky, možno „vd'aka“ ťažbe dreva. Vyškolení značkári z bánovského regiónu by tento problém mali do budúceho 15. ročníka vyriešiť a chýbajúce značenie medzi závadskou Babou a Tisovníkom doplniť. Aby radosť z turistiky bola dokonalá...

Alena Borszéková

Neoficiálne...

Meteorológovia sa opäť raz pomýlili. Na víkend hlásili zamračené a mrholenie. Boli sme len štyria – ja, Peťo, Ala a Emil, tentoraz aj v úlohe šoféra. Nikto viac na moju pozvánku z Partizánskeho nereagoval. Zaparkovali sme tradične v Kšínnej pri senníku a odtiaľ hneď stúpali k starým chalupám, na miesto prezývané Stavanie. Vždy ma fascinovali kamenné obydlia a teraz aj tie nové, či krásne opravené. Ostáva len snívať o takom niečom... Stúpanie prebehlo bez problémov až do sedla, kde to už poriadne fúkalo. Zlatožlté smrekovce a brezy opäť tvorili nenapodobiteľný koloryt krajiny. Vyhli sme sa stúpaniu k smerovníku k „búde“ bánovských turistov – seniorov a k veži sme prišli po novučičkej širokej ceste, ktorá vedie z Kšínnej až na samý hrebeň. Vraj ju vybudovali kvôli ťažbe dreva. Ideálna pre cyklistov. A tých tu bolo naozaj požehnané. Ale tiež mladých rodín. Obdivovala som najmä rodičov „nosičov“ drobcov od polroka. Aj sme s Alou a Emilom zhodnotili, že deti a mládež chodia na hory, pokiaľ ich rodičia odnesú alebo im rozkážu. Samotnej školskej mládeže tu bolo pomenej. A samozrejme, nikto z Partizánskeho. Pri poľovníckej chate všetkých vítal Majo Chovanec, hlavný organizátor, nový bánovský primátor. Kým po iné roky tu strávil noc a deň v kockovanej flanelke a rifliach, tentoraz mal

na sebe značkové oblečenie určené na vysokohorskú turistiku. Seklo mu to. Aj jeho správanie už bolo dôstojné, žiaľ, už nie také úprimné a bezprostredné, na aké som bola roky zvyknutá. Čo už...

Guláše sa minuli, tak sme si dali domácu klobásu. Bola vsutku výborná, ešte lepšia, než robia veľkobielskí záhradkári. Iba čaj bol ako voda, nestačili ho pre toľký národ variť. Keďže počasie bolo ideálne a ja som bola pri sile (operovaná noha poslúchala), tak sme to vyšliapali až hore na Sucháč. Tu sme sa stretli s Bošancami a Práznovčnmi a tu sa mi dostalo aj toho úprimného zvitania sa s kamarátmi, ktoré mi chýbalo od bánovského primátora, človeka, ktorého poznám z hôr presne 13 rokov. (Len dúfam, že srdečnosť aj tu na horách nezávisí len o výšky promile...) Priamo s vrcholu Paľko Janček, hasič z HaZZ Partizánske, nadviazal spojenie s kolegom - východniarom a odovzdal mobil do rúk Peťovi, ktorý takto cez éter informoval o Klube východniarov v Partizánskom.

Emil a Ala nechceli ísť ďalej po hrebeni. Vraj, kvôli mojej nohe, lebo cesta je tadiaľ omnoho horšia, ako tá zo Kšínnej (nakoniec mali pravdu). Ja som však rozhodla, že ideme po hrebeni cez Capárku. Hrebeň zo začiatku plný skál ešte ušiel. Vždy ma tu očarili brezy, rozprávkové stromy – buky, bylinkami voňajúca tráva, obrovské množstvo mravenísk... Horšie to bolo od smerovníka na Capárke po zelenej značke dole, smerom na Závadu. Strmák, kopu lístia a konárov. A odrazu značky nikde! Hľadali sme a nič. Tak sme si to šibli krížom do doliny. A to už bol poriadny zaberák aj na moju nohu „so železom v kosti“. Niekde to išlo len po zadku. Vyšli sme pri potoku oproti poľovníckej chate. A zas sme boli o niečo múdrejší. Po asfaltke sme prešli asi 4 km cez Závadu do Kšínnej. Chlapi boli pre auto, my baby sme sa prešli dedinou, kde bola hlučná partia turistov (promile menilo srdečnosť na vulgárnosť). V Uhrovci sme stihli západ slnka aspoň z auta...

Fotoaparáty je úžasná vec. Človek by neveril, aká môže byť príroda z kopca nádherná aj v novembri. Doma sme si výlet užívali druhýkrát pri počítači - pri pozeraní fotografií...

Ala